

ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่มีผลต่อการแปลเป็นภาษาอังกฤษ:

กรณีศึกษาของการแปลทางวิชาการ

UNIQUE CHARACTERISTICS OF THAI LANGUAGE AFFECTING TRANSLATION INTO ENGLISH: A CASE STUDY OF ACADEMIC TRANSLATION

สมบัติ ศิริจันดา

Sombat Sirijanda

จ๊กกเมธ พวงทอง

Jakkamate Puangthong

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi

Email : som.but.2551@hotmail.com

Received July 31, 2021; Revised August 10, 2021; Accepted November 1, 2021

บทคัดย่อ

ภาษาไทยเป็นอีกหนึ่งภาษาที่มีลักษณะบางประการที่มีความเป็นเอกลักษณ์ แตกต่างไปจากภาษาอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันการแปลทางวิชาการจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่องค์ความรู้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยให้เป็นที่รู้จักและเผยแพร่ไปยังต่างประเทศอันนำไปสู่การถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันและการพัฒนาในด้านต่าง ๆ บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เปรียบเทียบและนำเสนอให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะบางประการของภาษาไทยที่แตกต่างไปจากลักษณะของภาษาอังกฤษซึ่งส่งผลต่อการทำความเข้าใจและการแปลบทความทางวิชาการจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง สละสลวยเป็นธรรมชาติ ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อ จากการศึกษาทบทวนกรรมที่เกี่ยวข้องและการศึกษาตัวอย่างงานแปลเอกสารทางวิชา พบว่า ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่มีความแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อการทำความเข้าใจและถ่ายทอดได้อย่างถูกต้อง ประกอบด้วย 1) ภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้เฉพาะหรือกล่าวโดยทั่วไป 2) ประโยคภาษาไทยสามารถละประธานของประโยคได้ 3) ภาษาไทยมีคำกำกวม และ 4) ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อบอกกาล ซึ่งการทราบถึงลักษณะเฉพาะบางประการของภาษาไทยที่มีความเกี่ยวข้องกับการแปลเอกสารทางวิชาการตลอดจนแนวทางในการแปลที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้แปลสามารถสร้างสรรค์งานแปลภาษาอังกฤษสำหรับงานทางวิชาการที่มีคุณภาพได้

คำสำคัญ: การแปล, ภาษาไทย, ลักษณะเฉพาะ

Abstract

Thai language is one of the languages that has some unique characteristics that is different from other languages, especially English. At present, academic translation from Thai to English plays an important role in disseminating the knowledge constructed in Thailand and transferring it to other countries, thus leading to the transfer and exchange of knowledge that would contribute to mutual learning and development in various fields. This article aimed to study, compare, and present some characteristics of the Thai language that were different from those of the English language, which would affect the understanding and translation of academic articles from Thai into English that would be accurate, refined, natural, and match the purpose that the author would want to convey. From the review and study of the related literature and samples of translated academic documents, it was found that the unique characteristics of Thai language, which were different from English that would affect the understanding and correct translation consisted of: 1) not using a prefix for specific identification or general speech (an article), 2) omission of the subject of the sentence, 3) using synonyms with different meanings, and 4) absence of words indicating tenses in themselves. These factors often caused problems in understanding and conveying a correct academic translation. As a result, translators would need to understand the interpretation of the Thai language content and convey it in English to be accurate, refined, natural, and consistent with the objectives that the writers would want to convey. The correct understanding of the unique characteristics of Thai language related to academic work together with the appropriate translation approaches would thus allow translators to create quality English academic translations.

Keywords: Thai Language, Translation, Unique Characteristics

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อกลางเพื่อการสื่อสาร เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างบุคคลและสังคม เป็นสิ่งที่ใช้ส่งผ่านองค์ความรู้ ความคิด ตลอดจนสะท้อนถึงวัฒนธรรม และความเป็นเอกลักษณ์ของชาติต่าง ๆ ที่มีการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ดังนั้น นานาประเทศที่ต้องการติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ระหว่างกัน จำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเป็นสื่อสารใน

การติดต่อสื่อสาร ซึ่งกระบวนการหนึ่งที่จะเกิดขึ้นในระหว่างของการสื่อสารกันด้วยภาษาที่แตกต่างกัน นั่นก็คือการแปล (ประทุมเพชร แซ่อ่อง และคณะ, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของรมัญยา ทิพย์มณฑะ (2560) ที่กล่าวว่า การที่จะสามารถสื่อสารระหว่างผู้ใช้ภาษาที่แตกต่างกันได้อย่างถูกต้องตรงกันและมีประสิทธิภาพนั้น การแปลเป็นเครื่องมือประการหนึ่งที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ทั้งนี้ Newmark., Peter (1996) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการแปลในโดยได้กล่าวถึงโลกในยุคศตวรรษที่ 20 ว่าเป็น ‘age of translation’ หรือยุคสมัยแห่งการแปล โดยได้ยกตัวอย่างของการเกิดขึ้นขององค์กรระหว่างประเทศหลายองค์กร เช่น องค์กรสหประชาชาติ (UN) อาหารและยา (WHO) และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งมีจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้การแปลมีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญในฐานะรูปแบบของการสื่อสารระหว่างผู้คนที่ใช้ภาษาที่แตกต่างกันเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันระหว่างประเทศ และรองรับมาตรการการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจทางวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี การค้า และเศรษฐกิจทั้งโดยภาครัฐและเอกชน จนสามารถกล่าวได้ว่า การแปลได้เข้ามามีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในเกือบทุกแวดวง ไม่ว่าจะเป็นการศาสนา การศึกษา วิทยาศาสตร์ การค้า และอื่น ๆ อีกมากมาย โดยที่อัจฉรา ไส้ศรีตรูไกล (2548) ได้กล่าวถึงบทบาทของการแปลในประเทศไทยไว้ว่า การแปลได้มีบทบาทในการแลกเปลี่ยนความรู้ ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการสื่อสารมาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งแง่ของการแปลเพื่อธุรกิจในรูปแบบของเอกสารการค้า สัญญาซื้อขาย บทประพันธ์ นิยาย หนังสือ เรื่องสั้น บทภาพยนตร์เพื่อความบันเทิง การแปลเพื่อการบริหารปกครองในรูปแบบของกฎหมายทั้งในและระหว่างประเทศ ตลอดจนการแปลเพื่อสร้าง เผยแพร่ และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในรูปแบบของเอกสารทางวิชาการ

อย่างไรก็ตามด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะบางประการมีความแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษ ส่งผลให้มีหลายกรณีที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ ส่งผลต่อการทำความเข้าใจและถ่ายทอดเป็นบทแปลภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและมีความเป็นธรรมชาติการสื่อสาร ดังนั้น บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ส่งผลต่อการแปลเป็นภาษาอังกฤษสำหรับกรณีของการแปลบทความทางวิชาการตลอดจนแนวทางในการแปลที่ถูกต้อง ผ่านการยกตัวอย่างการแปลบทความทางวิชาการและการใช้ตารางแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงและแตกต่างระหว่างลักษณะของภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อการแปลตามที่ได้เขียนบทความได้ศึกษาเปรียบเทียบ รวบรวม และเรียบเรียงจากบทความทางวิชาการภาษาไทยที่ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับใช้เป็นแนวทางในการศึกษาสำหรับผู้ที่สนใจศึกษาศาสตร์ของการแปลหรือภาษาศาสตร์ ตลอดจนผู้ที่ทำหน้าที่หรือเกี่ยวข้องกับการแปลบทความทางวิชาการจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้สามารถสร้างบทแปลที่มีความถูกต้องของเนื้อหาและสามารถสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติต่อไป

ความหมายและคำจำกัดความของการแปล

“การแปล” เป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งในลักษณะของการถ่ายทอดสารในภาษาต้นฉบับ (Source Language) ไปสู่ภาษาฉบับแปล (Target Language) ซึ่งจะต้องอาศัยทักษะในการตีความ และถ่ายทอดออกมาให้อย่างถูกต้อง สละสลวยและเป็นธรรมชาติในภาษาฉบับแปลพจนานุกรม Longman Dictionary of Contemporary English (2013) ได้ให้คำจำกัดความของการแปลไว้ว่า “the act of translating something or something that has been translated or the process of changing something into a different form” หรือ “การกระทำที่เป็นการแปลบางสิ่งหรือบางสิ่งที่ถูกแปลหรือกระบวนการในการเปลี่ยนบางสิ่งในอยู่ในรูปแบบอื่น” และพจนานุกรม Merriam-Webster’s Dictionary ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการแปลไว้ว่า “to render into another language; to interpret; to explain by using other words; to express in other terms” หรือ “การถ่ายทอดจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง การตีความหมาย การอธิบายโดยใช้คำอื่น การแสดงออกโดยใช้ถ้อยคำอย่างอื่น” ซึ่งสอดคล้องกับคำจำกัดความของการแปล ที่ได้ระบุไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ว่า แปล (กริยา): “ถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง, ทำให้เข้าใจความหมาย”

นอกจากความหมายตามพจนานุกรมแล้ว ยังมีความเห็นหรือแนวคิดเกี่ยวกับการแปลที่น่าสนใจของนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์การแปลอีกหลายท่าน เช่น Eugene A. Nida ได้กล่าวถึงการแปลไว้ว่า การแปลหมายถึงการถ่ายทอดความหมายของข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษารูปแบบของข้อความไว้ได้ตรงตามต้นฉบับ ซึ่งสอดคล้องกับคำจำกัดความของ J.C. Catford (1965) ซึ่งกล่าวว่า การแปลเป็นกระบวนการที่กระทำต่อภาษาเป็นกระบวนการที่เอาถ้อยความที่เขียนด้วยภาษาหนึ่งไปแทนที่ถ้อยความที่เขียนด้วยอีกภาษาหนึ่งเช่นเดียวกันนี้ นักวิชาการทางด้าน การแปลของไทยหลายท่านได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการแปลไว้มากมาย เช่น อัจฉรา ไสค์ตรูไกล (2548) กล่าวว่า การแปล คือการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งให้ได้ตรงกัน ที่เป็นไปในแนวทางเดียวกับ เสรี ชมชอบ (2542) ที่ได้กล่าวว่า การแปลเป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งซึ่งผู้แปลต้องใช้ความรู้ความสามารถทั้งสองภาษา คือ ทั้งภาษาต้นฉบับและภาษาเป้าหมายจึงจะสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้ถูกต้อง

เมื่อพิจารณาจากคำจำกัดความทั้งหลายในข้างต้นแล้ว จะสามารถสรุปถึงองค์ประกอบสำคัญของการแปลได้คือ ภาษาต้นฉบับ ภาษาปลายทาง กระบวนการถ่ายทอด ความหมาย รูปแบบ และการเปลี่ยนแปลง และเมื่อนำองค์ประกอบดังกล่าวมาผสมผสานเพื่อสร้างเป็นกระบวนการแล้ว ย่อมจะสื่อความได้ว่า “การแปลคือกระบวนการในการถ่ายทอดความหมายที่ผู้เขียนในภาษาต้นฉบับต้องการสื่อ กับผู้อ่านในภาษาปลายทางโดยยังคงความหมายไว้ดั้งเดิมให้ได้มากที่สุดและมีความเป็นธรรมชาติที่สุด”

ลักษณะของการแปลที่ดี

เมื่อกล่าวถึงการแปลที่ดีแล้วมักคำถามต่าง ๆ ที่ว่าด้วยความหมายและลักษณะของการแปลที่ดี เช่น การแปลที่ดีเป็นอย่างไร หรือจำเป็นที่จะต้องแปลทุกคำทุกตัวอักษรใช่หรือไม่ เป็นต้น ดังนั้นเพื่อที่จะเข้าใจได้ถูกต้องตรงกันถึงความหมายและลักษณะของการแปลที่ดีแล้ว ผู้แปลสมควรที่ได้ศึกษาและทราบถึงเกณฑ์การประเมินค่าการแปลและลักษณะของการแปลที่ดี จากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลดังต่อไปนี้

Larson, Mildred L. (1981) ได้กล่าวถึงเกณฑ์สำหรับการประเมินการแปลไว้ 3 ประการ อันประกอบด้วย ความถูกต้อง ความชัดเจน และความเป็นธรรมชาติ โดยที่ความถูกต้องนั้นถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เนื่องจากผู้อ่านงานแปลไม่เห็นต้นฉบับ ดังนั้น ผู้แปลจึงต้องถ่ายทอดความหมายให้สมบูรณ์ ถูกต้อง โดยไม่ต่อเติม ตัดตอน หรือใส่ความเห็นของตนลงไป และจะต้องแปลให้มีบรรยากาศหรือรสชาติของภาษาเหมือนกับต้นฉบับอีกด้วย นอกจากนี้การแปลที่ดีจะต้องมีความชัดเจน เกิดจากการเทคนิคในการเขียนและเรียบเรียง การเลือกใช้คำ ตลอดจนการอ่านทบทวนแบบมีระบบ รวมถึงมีความเป็นธรรมชาติซึ่งหมายถึงการทำให้บทแปลสามารถทำให้อ่านรู้สึกได้เหมือนกำลังอ่านข้อความที่ถูกสร้างขึ้นเป็นภาษาฉบับแปลตั้งแต่ต้น ซึ่งสามารถทำได้โดยการเรียบเรียงและปรับสำนวนแปลโดยผู้แปลไม่ควรยึดรูปแบบ (form) ของภาษาแต่ควรยึดความหมาย (meaning) เป็นสำคัญ เช่นเดียวกันนี้ A.F. Tytler (Hatim & Mason, 1990) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ *Essay on the Principle of Translation* ได้กล่าวถึงแนวถึงลักษณะการแปลที่ดีไว้ดังนี้ งานแปลจะต้องถ่ายทอดความคิดของงานต้นฉบับได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ทุกประการ มีรูปแบบและลีลาการเขียนในลักษณะเดียวกับต้นฉบับ และงานแปลจะต้องมีองค์ประกอบทุกด้านของงานต้นฉบับอย่างครบถ้วน ปราศจากการต่อเติมหรือตัดต่อและสำหรับลักษณะการแปลที่ดีในทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลของไทยนั้น ก็จะมีคุณค่าคล้ายคลึงไม่แตกต่างไปจากทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญของต่างประเทศ ดังที่สุพรรณิ ปิ่นมณี (2552) ได้กล่าวถึงลักษณะของการแปลที่ดีไว้ว่า การแปลที่ดีคือการแปลที่มีความชัดเจนมีลักษณะกระชับ ไม่ใช่คำที่ไม่จำเป็น มีการใช้ข้อความที่ถ่ายทอดความคิดได้โดยชัดเจนในรูปแบบของประโยคเดียว แสดงความคิดเดียว ไม่กำกวมหรือชวนให้ตีความได้หลายแง่หลายมุม ใช้ภาษาได้เหมาะสมโดยที่ผู้แปลต้องเลือกรูปแบบการเขียนให้สอดคล้องกับลักษณะของเรื่องที่จะแปล และสัมพันธ์กับความคิดที่สามารถเข้าใจได้โดยทั่วไปและตรงตามต้นฉบับนอกจากนี้ ยังต้องมีความสมเหตุสมผล ทั้งนี้เนื่องจากในแต่ละภาษามีความสมเหตุสมผลต่างกัน โดยที่เป็นไปในแนวทางเดียวกับคำกล่าวของสัญญาวิ สายบัว (2538) ที่ระบุว่า “การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายของต้นฉบับลงสู่ฉบับแปล ความหมายเป็นสิ่งที่ผู้แปลที่จะต้องเก็บให้ได้จากต้นฉบับ และเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการกำหนดคุณภาพงานแปล งานแปลที่มีคุณภาพคือ การคงอรรถรสเดิมของต้นฉบับไว้ในฉบับแปลที่สามารถทำให้อ่านภาษาฉบับแปลได้รับรู้ทั้งเนื้อหาและอารมณ์เช่นเดียวกับการอ่านจากภาษาต้นฉบับ

จากคำจำกัดความทั้งหลายที่ได้กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า งานแปลที่ตีพิมพ์นั้นควรจะประกอบไปด้วยความถูกต้องของข้อมูลในสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่าน และยังคงต้องสามารถเก็บอารมณ์ความรู้สึกที่ผู้เขียนใช้เป็นหลักในการดำเนินและนำเสนอเรื่อง อีกทั้งภาษาในฉบับแปลจะต้องมีความเป็นธรรมชาติ กลมกลืนกับรูปแบบงานเขียนของภาษาฉบับแปลให้ผู้อ่านได้รู้สึกเหมือนกับกำลังอ่านเรื่องราวที่ได้เขียนเป็นภาษาฉบับแปลตั้งแต่แรกโดยปราศจากการบิดเบือน เพิ่มเติม ตัดทอน โดยไม่จำเป็น

การแปลเอกสารทางวิชาการ

เช่นเดียวกับเนื้อหาของตัวเอกสารทางวิชาการเองซึ่งมีความแตกต่างไปจากงานเขียนทั่วไป ทั้งในแง่ของการเลือกใช้คำ โครงสร้างประโยคและถ้อยคำโวหารที่ต้องมีลักษณะที่เป็นทางการ ง่ายการทำความเข้าใจ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้โดยสะดวกและถูกต้องตรงกัน การแปลเอกสารทางวิชาการนั้นก็มีความเฉพาะตัวที่แตกต่างไปจากการแปลนวนิยาย บทภาพยนตร์ บทความทั่วไปที่มีลักษณะของการแฝงอารมณ์ ความรู้สึก การเล่นคำ หรืออื่น ๆ ซึ่งทิพา เทพอัครพงศ์ (2547) และสุพรรณิ ปิ่นมณี (2554) ได้กล่าวถึงแนวทางการแปลเอกสารทางวิชาการไว้ว่า ต้องมีความกระชับ เรียบง่าย ปราศจากการใช้คำซับซ้อนหรือโวหารที่เกินความจำเป็น และสามารถใช้ศัพท์เทคนิคหรือศัพท์เฉพาะได้เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปโดยชัดเจน โดยเอกสารทางวิชาการ อาจจะอยู่ในรูปแบบของงานวิจัย หนังสือ รายงานการประชุมทางวิชาการ หรือตำราทางวิชาการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบข้อเท็จจริงและนำข้อมูลไปใช้ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม โดยลักษณะสำคัญของเอกสารทางวิชาการคือ ต้องการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ชัดเจน ดังนั้นการแปลเอกสารทางวิชาการจึงเป็นการแปลที่ต้องคำนึงถึงการใช้ถ้อยคำที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับความหมายตามต้นฉบับ ตลอดจนมีระดับภาษาที่เป็นทางการ มีการเลือกใช้คำที่มีความเป็นธรรมชาติ

ภาษาไทยและลักษณะเฉพาะ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของประเทศไทยมาเป็นเวลามากกว่า 700 ปี เป็นสิ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นเอกราช ความเป็นชาติและความมีศักดิ์ศรีอันน่าภาคภูมิใจ โดยมีลักษณะเฉพาะหลายประการที่แตกต่างจากภาษาอื่น ๆ ในโลก เช่น การที่ภาษาไทยเป็นคำโดด เป็นคำพยางค์เดี่ยวที่ฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ในทันที เป็นภาษาที่ให้มีความสำคัญกับการเรียงคำเข้าประโยค ซึ่งความหมายจะเปลี่ยนไปตามการวางตำแหน่งของคำ เป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์เพื่อเปลี่ยนเสียงและความหมายของคำ เป็นภาษาที่คำพ้องรูป คำพ้องเสียงและคำไวพจน์หรือคำหลาย ๆ ที่มีความหมายเดียวกัน เป็นภาษาที่สะกดตรงมาตรา เป็นภาษาที่มีการเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นภาษาที่มีเครื่องหมายวรรคตอนสำหรับขยายความหรืออธิบาย เป็นภาษาที่มีการสร้างคำใหม่ด้วยกลวิธีหลากหลาย เป็นภาษาที่มีระดับความสุภาพ เป็นภาษาที่มีการใช้คำทับศัพท์ เป็นต้น (สมบัติ ศิริจันดา, 2555)

ซึ่งลักษณะเฉพาะของภาษาไทยตามที่กล่าวมาในข้างต้น สามารถส่งผลต่อการแปลข้อความ จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษได้ในหลายรูปแบบตามวัตถุประสงค์และรูปแบบในการแปล เช่น การแปลเพื่อความบันเทิง การแปลเพื่อธุรกิจการค้า การแปลทางกฎหมายหรือการบริหารจัดการ ตั้งแต่ในระดับของคำ เช่น การเลือกใช้สรรพนาม การแปลคำหลายความหมายในตัวเอง การแปลคำกริยาเพื่อการบ่งบอกเหตุการณ์ การเพิ่มคำนำหน้านามเพื่อบ่งบอกความเฉพาะเจาะจง ไปจนถึงในระดับของประโยค เช่น เพิ่มประธานของประโยคในกรณีที่มีการละประธานของประโยคในฐานที่เข้าใจ หรือการแปลโดยใช้กรรมวาจก (passive voice) เป็นต้น

ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ส่งผลต่อการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ในกรณีของการแปลทางวิชาการ

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและศึกษาตัวอย่างของการแปลเอกสารทางวิชาการในหลายรูปแบบ พบว่า ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ส่งผลต่อการแปลเป็นภาษาอังกฤษสำหรับกรณีของการแปลทางวิชาการใน 4 ลักษณะ ประกอบด้วย 1) ภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้เฉพาะหรือกล่าวโดยทั่วไป 2) ประโยคภาษาไทยสามารถละประธานของประโยคได้ 3) ภาษาไทยมีคำกำกวม และ 4) การไม่เปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อบอกกาล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้าเพื่อเป็นการบ่งชี้ความเฉพาะเจาะจงหรือทั่วไป

ภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามในลักษณะเพื่อเป็นการบ่งชี้ว่าคำนามดังกล่าวเป็นการชี้เฉพาะเจาะจงหรือเป็นการถึงคำนามทั่ว ๆ ไป ในขณะที่ภาษาอังกฤษจะมีการใช้หน่วยคำนำหน้านามที่เรียกว่า article ในรูปของ a, an และ the เพื่อเป็นการระบุ ว่า คำนามที่กล่าวถึงนั้น เป็นการชี้เฉพาะหรือกล่าวถึงนามโดยทั่วไป การที่ภาษาไทยไม่มีคำนำหน้าเพื่อบ่งชี้ความเฉพาะเจาะจงหรือกล่าวโดยทั่วไปนี้ จะส่งผลต่อการเลือกใช้ article ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ต้นฉบับภาษาไทย *กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาในครั้งนี้คือผู้บริโภคผลิตภัณฑ์ เกรซ ไอเท็ม* จะเห็นได้ว่า ในประโยคภาษาไทย ไม่มีการใช้ article เพื่อบ่งชี้ความเฉพาะเจาะจงของ *กลุ่มตัวอย่าง* ว่าหมายถึงกลุ่มตัวอย่างเฉพาะสำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ในขณะที่ ภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเป็นธรรมชาติในการสื่อสารนั้น จำเป็นที่จะต้องใส่คำนำหน้า หรือ article ซึ่งในกรณีนี้ article ที่จะต้องเป็นคำว่า the ดังต่อไปนี้

ฉบับแปลภาษาอังกฤษ *The sample of this study was consumers of Grace Item products.*

จากตัวอย่างบทแปลภาษาอังกฤษในข้างต้นนี้ จำเป็นที่จะต้องใส่ article the นำหน้าคำว่า sample เพื่อเป็นการบ่งชี้ถึงกลุ่มตัวอย่างเฉพาะสำหรับการศึกษาในครั้งนี้เท่านั้น ในขณะที่หากเป็นการกล่าวถึงคำนามที่ไม่เฉพาะเจาะจง หรือกล่าวโดยทั่วไปแล้ว จะใช้ article a หรือ an ดังต่อไปนี้

ต้นฉบับภาษาไทย *มันม่วงทอดเป็นผลิตภัณฑ์พื้นบ้านอย่างหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวหนุ่มสาว*

ฉบับแปลภาษาอังกฤษ *Deep fried purple sweet potato is a popular local product among young travelers.*

ในประโยคฉบับแปลข้างต้นนี้ สามารถใช้ article a ได้ เนื่องจากการกล่าวถึงผลิตภัณฑ์สินค้าท้องถิ่นทั่ว ๆ ไป ไม่ได้เป็นการเจาะจง

แม้ว่าปัญหาของการไม่ใช้หรือใช้คำนำหน้านามเพื่อระบุความเฉพาะเจาะจงจะไม่ส่งผลต่อความถูกต้องของเนื้อหาเมื่อถ่ายทอดจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ หากแต่การไม่ใช้หรือใช้คำนำหน้านามเพื่อระบุความเฉพาะเจาะจงอย่างไม่ถูกต้องนั้น สามารถส่งผลต่อความสมบูรณ์ในความรู้สึกของผู้อ่านฉบับแปลภาษาอังกฤษได้ ดังนั้น ผู้แปลควรที่จะใช้ความรอบคอบในการตีความหมายในภาษาไทยและเลือกใช้ article ที่ถูกต้องเมื่อทำการแปลเป็นภาษาอังกฤษ

2. ประโยคในภาษาไทยสามารถละประธานได้

โดยทั่วไปแล้วโครงสร้างประโยคของภาษาไทยและอีกหลายภาษาในโลกจะประกอบด้วยภาคประธาน และภาคแสดง เพื่อสื่อสารถึงเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง แต่ภาษาไทยจะมีลักษณะเฉพาะตรงที่สามารถละเว้นไม่กล่าวถึงประธานได้ในบางประโยค ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็นสองกรณีอันประกอบด้วย

2.1 ประธานดังกล่าวเป็นประธานที่ละเว้นไว้โดยนัย ผู้อ่านสามารถคาดเดาได้

ในกรณีที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงประธานของประโยคใดประโยคหนึ่งก่อนหน้า แล้วผู้เขียนสามารถที่จะละประธานดังกล่าวได้ในประโยคต่อมา เพราะผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ว่าภาคแสดงในประโยคที่ตามมานั้น กระทำโดยใครหรือสิ่งใด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ต้นฉบับภาษาไทย *ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นประชากรในพื้นที่ชุมชนบ้านหนองยายปริก มีอาชีพประมง มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-15,000 บาท มีเรือสำหรับใช้เป็นพาหนะในการจับปลาและสัตว์น้ำเป็นของตนเองสืบทอดอาชีพมาจากบรรพบุรุษ และมุ่งหวังให้ลูกหลานสืบทอดอาชีพประมงพื้นบ้านนี้ต่อไป*

หากพิจารณาโดยผิวเผินแล้วจะพบประธานของประโยคเพียงแห่งเดียว คือ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นประธานของภาคแสดง เป็นประชากรในพื้นที่... ในขณะที่มีการละประธานสำหรับภาคแสดง (คำกริยา) *มีอาชีพประมง มีระดับการศึกษา... เรือไปจนถึง และมุ่งหวังให้ลูกหลานสืบทอดอาชีพประมง...* แต่หากพิจารณาโดยละเอียดแล้ว จะสามารถเข้าใจได้ว่า ทุกประโยคล้วนแต่มีภาคประธานเดียวกัน นั่นคือ ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งลักษณะการละเว้นประธานเช่นนี้ จะไม่ปรากฏในโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ซึ่งทุกประโยคจะต้องมีภาคประธานเสมอ ด้วยการใช้สรรพนาม (pronoun) เพื่อไม่ให้เกิดการเอ่ยถึงคำนามเดียวกันซ้ำเกินความจำเป็น ดังบทแปลต่อไปนี้

บทแปลภาษาอังกฤษ *Most of the respondents were people in Ban Nong Yai Prik community area. They had a fishery occupation with a primary education level and average monthly income 10,000-15,000 baht. They have their own boats for use as a vehicle for catching fish and aquatic lives, inherited this occupation from their ancestors and aimed for the descendants to continue this traditional fishing career.*

2.2 ไม่ปรากฏประธานผู้กระทำการในประโยคอย่างชัดเจน

ในกรณีที่ไม่สามารถคาดเดาได้ว่า ประธานของประโยคเป็นใคร ผู้แปลสามารถใช้กลวิธีการแปลโดยใช้กรรมวาจกหรือ passive voice ในกรณีที่ไม่มีพบการกล่าวถึงประธานของประโยคได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ต้นฉบับภาษาไทย งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ดำเนินการเก็บข้อมูลในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ใช้วิธีการสัมภาษณ์ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ภาครัฐ กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ กลุ่มผู้นำชุมชน/กลุ่มเกษตรกร/กลุ่มวิสาหกิจชุมชน และประชาชน เพื่อทำการศึกษาบริบทเชิงพื้นที่

จากต้นฉบับภาษาไทยนี้ จะเห็นว่า ไม่ปรากฏประธานของประโยค ดำเนินการเก็บข้อมูลในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรซึ่งหากใช้การแปลโดยใช้กรรมวาจกแล้ว จะได้บทแปลภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

ฉบับแปลภาษาอังกฤษ *This research is a qualitative research that the data collection was conducted in the agricultural tourism area through the Interviews with all relevant sectors, including the government sector, tourism operators in the area Community leaders / farmers groups / community enterprises and people to study the spatial context.*

นอกจากนี้ ยังมีรูปแบบของการละประธานโดยใช้คำว่า มี ซึ่งบ่อยครั้งที่ผู้แปลจะยึดติดกับโครงสร้างในภาษาไทยและถ่ายทอดบทแปลเป็นภาษาอังกฤษด้วยการใช้คำว่า have/has โดยตรง เช่น ต้นฉบับภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า มีผู้สนใจเข้าร่วมรับฟังการเสวนาจำนวน 145 คน

ฉบับแปลภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง *The results of the study showed that had 145 people interested in attending the seminar.*

ประโยคแปลดังกล่าว มีความผิดพลาดทางไวยากรณ์ เนื่องจากคำว่า had เป็นคำกริยาที่ต้องมีประธานของประโยค ซึ่งสำหรับการแปลรูปประโยคภาษาที่ใช้คำว่า มี โดยไม่กล่าวถึงประธานของประโยคแล้ว สามารถใช้โครงสร้าง there is สำหรับคำนามเอกพจน์ หรือ there are สำหรับคำนามพหูพจน์ ได้ ดังต่อไปนี้

ฉบับแปลภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง *The results of the study showed that there were 145 people interested in attending the seminar.*

ปัญหาของการแปลประโยคที่มีการละประธานในภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษโดยการยึดติดกับโครงสร้างภาษาไทยด้วยการแปลตรงตัว ละเว้นไม่ใส่ประธานของประโยคนั้น จะส่งผลให้ผู้อ่านภาษาฉบับแปลภาษาอังกฤษไม่เข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อหรือเกิดความรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติในการสื่อสาร และเมื่อเป็นการแปลเอกสารทางวิชาการแล้ว การแปลแบบตรงตัวโดยไม่คำนึงถึงรูปแบบ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ของภาษาแล้ว จะส่งผลถึงความน่าเชื่อถือของตัวบทความหรือเอกสารได้ ดังนั้น นอกเหนือจากการให้ความสำคัญกับความถูกต้องของเนื้อหาแล้ว ความเป็นธรรมชาติของโครงสร้างภาษาฉบับแปล ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ผู้แปลควรให้ความสำคัญเช่นกัน

3. ภาษาไทยมีคำกำกวม

มีคำหลายคำในภาษาไทยที่ถึงแม้จะรูปร่างเหมือนกัน จะมีหน้าที่และความหมายต่างกันออกไปตามบริบทของคำในประโยค เช่น *เขาได้ยื่นไม้กั้นขณะที่กำลังจะออกไปหยิบขนมอาบน้ำ* คำว่า *ยื่น* คำแรก สื่อถึงคำกริยาการส่งเสียงร้องของไก่ ในขณะที่คำว่า *ยื่น* คำที่สอง หมายถึงภาษาขณะที่ใช้ตักน้ำ เป็นต้น ดังนั้น เพื่อที่จะสามารถแปลความได้อย่างถูกต้องแล้ว ผู้แปลจะต้องรู้ความหมายและหน้าที่ของคำจากการศึกษาบริบทของคำในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ต้นฉบับภาษาไทย *บทความนี้มุ่งเน้นศึกษาการล้อคำในวรรณกรรมตลกร่วมสมัย*

คำกำกวมที่ปรากฏในประโยคภาษาไทยนี้คือ คำว่า *ล้อ* ซึ่งสามารถแปลได้ว่า *wheel* ซึ่งหมายถึง *ล้อรถ* ที่เป็นคำนาม หรือ *parody* ซึ่งหมายถึง *การล้อเลียน* เมื่อพิจารณาตามบริบทแล้ว จะเห็นได้ว่า คำว่า *ล้อ* ในที่นี้ น่าจะมีความหมายของ *การล้อเลียน* มากกว่า *ล้อรถ* ดังนั้น จึงควรแปลประโยคนี้เป็นภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

ฉบับแปลภาษาอังกฤษ *This article focused on the study of parody in contemporary comedy literature.*

ลักษณะของความกำกวมนี้ บ่อยครั้งที่ทำให้ผู้แปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษเข้าใจผิดหรือเกิดความสับสนถึงความหมายที่ถูกต้องตามบริบท โดยเฉพาะผู้แปลที่ขาดความรู้ความเข้าใจถึงความหมายที่แฝงอยู่ในคำบางคำหรือผู้แปลที่อาศัยเครื่องมือช่วยแปลประเภทเครื่องกลหรือเว็บไซต์ที่ขาดความรอบคอบในการตรวจสอบบทแปลที่ได้มาอีกครั้ง ทั้งนี้ในปัจจุบัน การทำงานของการแปลของเครื่องมือช่วยแปลกลุ่มเครื่องกลหรือเว็บไซต์โดยมากยังเป็นการทำงานโดยการตรวจจับคำในต้นฉบับทีละคำ จากนั้นจึงทำการจับคู่กับคำในภาษาที่ผู้ใช้กำหนด ซึ่งบ่อยครั้งที่การจับคู่คำจะเป็นการจับคู่ในระดับคำมากกว่าการครอบคลุมไปถึงทั้งประโยค ส่งผลให้ผู้ใช้เครื่องมือแปลได้คำที่มีความหมายถูกต้องแต่ไม่ตรงตามบริบทที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อ ดังนั้นเพื่อให้สามารถแปลเนื้อความได้อย่างถูกต้องแล้ว ผู้แปลจะต้องศึกษาบริบทที่คำที่มีความหมายกำกวมปรากฏอยู่ในถ้อยคำก่อนทำการแปลทุกครั้งเพื่อให้ทราบว่าคำดังกล่าวควรจะมีความหมายว่าอย่างไร อันเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการแปลที่ไม่ถูกต้องตามความหมายเดิม

4. ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อบอกกาล

รูปคำกริยาในภาษาไทยจะไม่เปลี่ยนแปลงเพื่อบ่งบอกถึงเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต กาล ซึ่งจะมีการบ่งชี้ถึงช่วงเวลาที่การกระทำหรือเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นเมื่อมีการใช้คำอื่น ๆ ประกอบ เช่น ...แล้ว กำลัง.... กำลังจะ.... ...มาแล้ว เป็นต้น หรือใช้ร่วมกับคำบอกเวลา เช่น วันนี้ พรุ่งนี้ เมื่อวานนี้ เป็นต้น ในขณะที่ภาษาอังกฤษ จะมีการเปลี่ยนแปลงที่รูปคำเพื่อบ่งบอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เช่น การเติม ed ที่ท้ายคำหรือเปลี่ยนรูปไป เช่น walk-walked หรือ go-went เป็นต้น (สุพรรณณี ปิ่นมณี, 2552)

ปัญหาในการแปลความจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษอันสืบเนื่องจากการไม่เปลี่ยนรูปของ คำกริยาเพื่อบ่งบอกถึงเหตุการณ์ในการแปลข้อความทางวิชาการ จะเกิดขึ้นในกรณีของการแปล ผลการวิจัยซึ่งสามารถแบ่งได้ใน 2 กรณีคือ ผลการวิจัยนั้นเป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการวิจัย วิเคราะห์ เฉพาะงานวิจัยนั้น ๆ หรือกรณีที่ผลจากวิจัยนั้นมีความเป็นจริงเสมอหรือมีผลจนถึงปัจจุบัน เช่น

ต้นฉบับภาษาไทย ผลการวิจัยชี้ให้เห็นให้ว่า ระดับความพึงพอใจของผู้บริโภคอยู่ในระดับที่สูงมาก

ฉบับแปลภาษาอังกฤษ *The research result indicated that the level of consumer satisfaction was at very high level.*

ตัวอย่างในข้างต้นเป็นการแสดงให้เห็นถึงข้อมูลที่ได้จากการวิจัย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว และได้จบสิ้นไปแล้ว ดังนั้นจึงต้องใช้ในรูปคำกริยา past simple tense

ในขณะที่หากเป็นกล่าวถึงผลงานวิจัยที่ข้อมูลที่ได้ซึ่งเป็นความจริงเสมอ จะต้องใช้ในรูปของ present simple tense ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ต้นฉบับภาษาไทย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า อำเภอแห่งนี้มักจะประสบปัญหาแมลงศัตรูพืช ในระหว่างช่วงเดือนเมษายนถึงสิงหาคม

ฉบับแปลภาษาอังกฤษ *The study results showed that this district is likely to suffer from pests between April and August.*

ในตัวอย่างนี้เป็นการกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่า อำเภอที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึง เป็นอำเภอที่ประสบ ปัญหาเรื่องแมลงศัตรูพืชในช่วงเดือนเมษายนถึงสิงหาคมอยู่เสมอ อยู่ทุกปี แม้กระทั่ง ณ เวลาที่รายงาน วิจัยนี้ได้รับการถ่ายทอดสู่ผู้อ่านแล้ว ดังนั้น ผู้แปลจึงควรเลือกใช้ present simple tense ในการแปล คำว่า มักจะประสบปัญหา ให้อยู่ในรูป *likely to suffer from...* ตามตัวอย่างในข้างต้น

โดยมากแล้ว มักจะพบว่า มีผู้แปลจำนวนมากที่ยึดติดว่า การใช้ tense ในช่วงของการรายงาน ผลในขั้นตอนอภิปรายผลหรือแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์จากงานวิจัยนั้น จะต้องอยู่ในรูปของ past simple tense เท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว การเลือกใช้ tense นั้นควรจะพิจารณาตามบริบทว่า เหตุการณ์ ดังกล่าวนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เป็นจริงเสมอ หรือเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วจบไป ไม่ส่งผลถึงปัจจุบัน แล้วจึงเลือกใช้ tense ที่ถูกต้อง ซึ่งจากการศึกษาการแปลบทความทางวิชาการจากภาษาไทยเป็น ภาษาอังกฤษในส่วนของการแปลเหตุการณ์มักจะพบปัญหาความสับสนในการใช้ tense กล่าวคือ

มีการเลือกใช้ past simple tense หรือ present simple tense เพียงอย่างเดียวตลอดทั้งเนื้อหา ซึ่งโดยแท้จริงแล้ว แม้ว่าบทความวิชาการประเภทงานวิจัย จะเป็นการรายงานถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้ว และได้จบสิ้นไปแล้ว ก็ยังมีบางส่วนของเนื้อหาที่ควรจะใช้ present simple tense หรือการกล่าวถึงสิ่งที่มีความเป็นจริงในปัจจุบันหรือเป็นจริงเสมอ เช่น สภาพเหตุการณ์ ข้อมูลที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หรือทฤษฎีแนวคิดที่เป็นจริงเสมอ ความยากประการหนึ่งในการแปลและถ่ายทอดเหตุการณ์จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ไม่มีการบ่งชี้กาลในตัวคำกริยาเองคือ การที่หากผู้แปลเป็นผู้เขียนต้นฉบับภาษาไทยหรือไม่ได้อ่านเนื้อหาทั้งหมดจนเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ว่า คำกริยาที่ปรากฏนั้นเป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจบสิ้นแล้ว หรือเป็นเหตุการณ์ที่มีความเป็นจริงเสมอ หรือเป็นจริงอยู่ ณ ปัจจุบัน ก็อาจเลือกแปลด้วย tense ที่ไม่ถูกต้อง ส่งผลให้ผู้อ่านฉบับภาษาอังกฤษได้รับข้อมูลที่ไม่ถูกต้องได้

ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยทั้ง 4 ประการที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ส่งผลต่อการแปลเป็นภาษาอังกฤษในหลายรูปแบบ ทั้งในแง่ของความถูกต้อง (คำกำกวมและการไม่บ่งบอกกาลในตัวคำกริยา) ความสมบูรณ์ของโครงสร้าง (การละเว้นประธานทั้งในฐานะที่เข้าใจและการไม่เอ่ยถึงประธานในบางบริบท) และความเป็นธรรมชาติในการสื่อสาร (การไม่ใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้ความเฉพาะเจาะจง) ซึ่งผู้แปลความจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษควรที่จะมีความเข้าใจถึงลักษณะเฉพาะตามที่ได้กล่าวมาทั้ง 4 ประการ เพื่อให้สามารถทำความเข้าใจกับเนื้อหา รวมถึงควรจะมีใจถึงโครงสร้างของภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง เช่น การที่จะต้องระบุคำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้ความเฉพาะเจาะจง การเลือกใช้กาล (tense) ให้สอดคล้องกับการบรรยายเหตุการณ์ การใช้สรรพนามไว้ตัวตน หรือใช้กรรมวาจก ในกรณีของการแปลประโยคภาษาไทยที่มีการละประธาน ตลอดจนกลวิธีการแปลความหมายรองสำหรับการแปลคำที่มีความกำกวมเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ชัดเจนและเป็นธรรมชาติ ตามลักษณะของการแปลที่ดี

สรุป

การแปลเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารระหว่างภาษาที่แตกต่างกันสองภาษา โดยการแปลที่ดีมีคุณภาพนั้นคือการส่งผ่านข้อมูล ข้อเท็จจริงหรือสารที่ผู้สร้างสารในภาษาหนึ่งไปสู่ผู้รับสารในอีกภาษาหนึ่งได้อย่างถูกต้อง ไม่ผิดเพี้ยนไปจากเดิม ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจสารได้โดยชัดเจน ไม่สามารถตีความได้หลายนัย และสามารถรักษาความเป็นธรรมชาติในการสื่อสารของภาษาปลายทางให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางไม่รู้สึกรู้สึกผิดปกติ ไม่เหมือนกับการสื่อสารที่ผู้รับสารได้ใช้ในการสื่อสารจริงอีกด้วย ซึ่งลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่มีความแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อการทำความเข้าใจและถ่ายทอดได้อย่างถูกต้อง มักจะนำไปสู่ข้อผิดพลาดในการแปลทั้งในรูปแบบของความถูกต้องในการถ่ายทอดความหมาย ตลอดจนความสละสลวยและเป็นธรรมชาติในการสื่อสาร โดยที่ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ส่งผลต่อการแปลเอกสารทางวิชาการจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษที่สำคัญจะ

ประกอบด้วย 1) ภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้เฉพาะหรือกล่าวโดยทั่วไป 2) ประโยคภาษาไทยสามารถละประธานของประโยคได้ 3) ภาษาไทยมีคำกำกวม และ 4) การไม่เปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อบอกกาล ซึ่งลักษณะทั้งสี่ประการนี้สามารถเป็นปัญหาต่อผู้แปลในแง่ของการตีความและถ่ายทอดความหมายให้ถูกต้อง ตลอดจนการนำเสนอบทแปลให้มีความเป็นธรรมชาติ ถูกต้องตามโครงสร้างและหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ดังนั้น การได้ทราบถึงลักษณะเฉพาะดังกล่าวและแนวทางในการแปลที่ถูกต้อง สามารถช่วยให้ผู้แปลสามารถแปลเอกสารทางวิชาการจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมสำหรับการสื่อสารด้วยการแปลต่อไป

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้รับ

ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่มีความแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อการทำความเข้าใจและถ่ายทอดได้อย่างถูกต้องในกรณีของการแปลเอกสารทางวิชาการ ประกอบด้วย 1) ภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้เฉพาะหรือกล่าวโดยทั่วไป 2) ประโยคภาษาไทยสามารถละประธานของประโยคได้ 3) ภาษาไทยมีคำกำกวม และ 4) ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อบอกกาลตามตารางเปรียบเทียบต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงความแตกต่างและคล้ายคลึงของลักษณะเฉพาะของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย	ลักษณะเฉพาะของภาษาอังกฤษ
1. ภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้เฉพาะหรือกล่าวโดยทั่วไป	1. มีการใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งชี้เฉพาะหรือกล่าวโดยทั่วไป
2. ประโยคภาษาไทยสามารถละประธานของประโยคได้	2. ประโยคในภาษาอังกฤษต้องปรากฏประธานของประโยค
3. ภาษาไทยมีคำกำกวม	3. ภาษาอังกฤษมีคำกำกวม
4. ภาษาไทยไม่เปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อบอกกาล	4. ภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อบอกกาล

จากการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างลักษณะของภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามตารางในข้างต้นนี้ ชี้ให้เห็นถึงลักษณะความเหมือนและความต่างของลักษณะและโครงสร้างของภาษาไทยที่มีทั้งความเหมือนและความต่างกับภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถเป็นแนวทางให้กับผู้ที่มีความประสงค์ในการแปลเอกสารทางวิชาการจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษว่า ผู้แปลจำเป็นต้องศึกษาถึงการใช่วิชากรณ์ด้านการใช้คำนำหน้านามเพื่อบ่งบอกความเฉพาะเจาะจง การเปลี่ยนรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนภาษาไทยต้องการสื่อ การทำความเข้าใจความหมายแฝงของคำที่ปรากฏอยู่ในบริบทต่าง ๆ ให้ชัดเจนเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดพลาดของเนื้อหาใน

ขั้นตอนการถ่ายทอดความหมายจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ รวมถึงการให้ความสำคัญกับการปรับ
บทแปลภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับลักษณะโครงสร้างที่มีข้อแตกต่างในเรื่องของการไม่สามารถละ
ประธานของประโยคได้ เพื่อให้บทแปลมีความเป็นธรรมชาติในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

- ทิพา เทพอักษรพงศ์. (2547). *การแปลเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประทุมเพชร แซ่อ่อง, พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์, และอุษา พัดเกตุ. (2560). สำนวนและความเปรียบ:
กลวิธีการแปลที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง “แฮร์รี่พ็อตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์”. *วารสาร
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 14(2), 61-72.
- รณัญญา ทิพย์มณเฑียร. (2560). *การแปลสำนวนภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ชุดแนววัยรุ่นเป็นภาษาไทย
(วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพมหานคร:
ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ทีพีเอ็น เพรส.
- สัญญาวี สายบัว. (2538). *หลักการแปล*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพรรณณี ปิ่นมณี. (2554). *การแปลขั้นสูง*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพรรณณี ปิ่นมณี. (2552). *แปลได้ แปลดี*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสรี ชมชอบ. (2542). *การแปลเบื้องต้น*. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- อัจฉรา ไส้ศัตรูไกล. (2548). *หลักการและวิธีการแปล*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- Catford, J.C. (1965). *A Linguistic Theory of Translation*. London: Oxford University Press.
- Hatim, B. & Mason, I. (1990). *Discourse and the Translator*. New York: Longman Inc.
- Larson, Mildred L. (1981). *Meaning-based Translation: A Guide to Cross-Language
Equivalence*. New York: University Press of America.
- Longman. (2013). *Longman Dictionary of Contemporary English*. Harlow Essex: Longman
Group.
- Merriam-Webster. (2013). *Merriam-Webster's Advanced Learner English Dictionary*.
Springfield: Merriam-Webster Inc.
- Newmark, Peter. (1996). *Teaching Translation from Spanish to English: Worlds Beyond
Words*. Canada: University of Ottawa Press.